

ENTREVISTA A JOFRE BARDAGÍ, líder de Glaucs

"Em fa por, fins i tot fàstic, veure banderes independentistes als meus concerts"

Albert Domènech | Lavanguardia.es | 07/12/2007

Tretze anys després de la seva formació i amb cinc discos al mercat fins al 2003, els components de Glaucs han decidit editar un recopilatori amb 15 de les cançons més representatives i quatre temes nous. La banda empordanesa, liderada per Jofre Bardagí, presentarà aquesta Antologia el 21 de febrer a l'Auditori de Barcelona. Amb ell parlem de l'experiència que ha significat per a tots els components del grup aquest retrobament puntual així com alguns capítols que van marcar la història d'un dels noms més emblemàtics de la música catalana dels noranta.

-Glaucs edita la seva antologia cinc anys després del seu darrer concert com a grup. Per què han triat precisament aquest moment?

-Fa un any ens van venir moltes ganes de tornar a tocar de nou les nostres cançons. Així que vam decidir fer un concert petit a una sala de l'Estartit amb l'excusa de celebrar els deu anys del nostre primer disc. La història es va començar a fer gran i vam veure que hi havia molta gent amb ganes d'assistir-hi, fins al punt que el vam haver de repetir dos dies. El concert va sortir molt bé i arrel d'això vam pensar que hi havia molta gent nova que se sentia atreta pel grup i que els hi resultava difícil trobar els nostres discos a les botigues. Per això sorgeix la idea de fer aquest recopilatori on hi hem posat les cançons més emblemàtiques de la nostra història com a grup.

-Deixem-ho clar des d'un primer moment, aquesta Antologia és un fet puntual, ara mateix no tenen pensat tornar com a grup musical...

-Per a nosaltres és una etapa passada, però per coses puntuals, com és el cas, encara tenim ganes de fer alguna cosa. No ens hem separat per cap mal rotllo ni res d'això, simplement faltava motivació a l'hora de fer coses pel projecte.

-S'apunten a la moda nostàlgica del remember...

-Bé, això ja ho teníem decidit des de l'any passat. És cert que aquest estiu hem viscut les tornades de grups com The Police o Toreros Muertos, però nosaltres ho hem fet bàsicament perquè teníem moltes ganes, les modes no ens interessaven gaire i mai no hem estat un grup de masses, així que tampoc ho podem fer per diners. Mai no hem aconseguit viure totalment de Glaucs ni crec que ho aconseguim ara. Si poguéssim viure de Glaucs ens plantejaríem el fet de tornar, tampoc t'enganyo.

-Inclouen en el disc quatre produccions totalment noves. Ha estat complicat tornar a gravar per a Glaucs ara que tots els components estan immersos en temes diferents?

-És que realment no fem vida de grup. A l'estudi no hem coincidit mai tots plegats i no perquè no ens suportem, sinó perquè cadascú té la seva vida i ens ha estat impossible assajar, cosa que fa deu anys no podíem fer. És molt complicat que la gent prioritzi Glaucs dins del grup.

-Interpreto que amb aquesta experiència de gravació és complicat que amb les cançons noves es pugui seguir la línia de sempre de Glaucs...

-Crec que hem evolucionat i es nota, però seguim sent els mateixos músics i això, vulguis o no, és una cosa important. Crec que aquests nous temes sí que sonen a Glaucs.

-A més tenen una nova cançó dedicada a elogiar diversos aspectes de Barcelona, cosa que fem els anomenats xaves, i m'hi afegeixo, quan ens passem pels diferents pobles de Catalunya...

-(Riu). Tranquil, jo sóc xava i amb la cançó Barcelona ho reivindico. Tothom s'ha pensat sempre que jo era de Begur i no és així, sóc de Barcelona i amb molt d'orgull. La música és de l'Álex, membre del grup, i és un homenatge dels dos a la nostra ciutat. A més, és una cançó molt optimista quan Glaucs sempre s'ha caracteritzat per fer unes lletres molt pessimistes i força diferents.

-La col·laboració de Joan Manel Serrat cantant amb vostè Els teus ulls glaucs és un premi a la seva trajectòria?

-M'encanta, i mira que el conec des de fa molts anys, fins i tot m'ha vist néixer. Però em costa molt pensar que el meu padrí musical és el mateix que canta cançons com Paraules d'amor, Lucía o altres temes que per a mi són espectaculars i de les meves preferides de tots els temps. El fet que ell vingués a l'estudi va representar una sensació molt estranya perquè en aquell moment era jo qui dirigia al Serrat! Va ser una experiència brutal. A més, hi ha molts artistes que han fet una versió de les seves cançons i, gràcies potser a la confiança que tinc amb ell, aquesta vegada ha estat el Serrat qui ha posat la veu a una de les cançons de Glaucs, això és increïble.

-Hi ha una cosa que crida especialment l'atenció si fem un cop d'ull a la seva trajectòria musical. Han editat sis discos amb cinc discogràfiques diferents. És una situació forçada o buscada per vostès mateixos?

-Aquesta és una de les causes principals per les quals ens vam separar. Normalment, el grup i la discogràfica formen un equip perquè la feina ha de ser conjunta tota l'estona. Quan entrego el material definitiu després tinc una promoció i una feina a fer força important, i això sembla que hi ha gent que no ho entén. El primer disc el vam treure amb RCA i ens van fotre fora. El segon disc va ser amb Manga Music, va haver-hi suspensió de pagaments, ens van robar certa pasta i la discogràfica va acabar tancant. Vaja, era tot com molt estrany perquè cada vegada que formaves un equip passava alguna cosa. No teníem cap dinàmica continuada d'edició de discos, i així és molt complicat treballar.

-És cert que alguna discogràfica els va pressionar perquè cantessin en castellà i que, fins i tot, van arribar a gravar un disc?

-Sí, totalment cert. De fet, existeix una demo, no un disc. Quan vam deixar Glaucs vam fer un grup en castellà que es deia Nut i a Catalunya se'ns va censurar pel fet de venir del mal anomenat rock català.

-Qui els va censurar?

-Mitjans de comunicació catalans, per exemple. En canvi a fora no se'ns va tractar gens malament pel fet de ser catalans i cantar en castellà. Fins i tot vam patir censura per part de certs fans de Glaucs.

-Per què parla del mal anomenat rock català?

-Per què ens tractaven molts cops com a un grup de segona, era al·lucinant. I això que al 1996, que és quan vam editar el nostre primer disc, érem dels pocs grups apolítics. De fet, a mi em fa por, fins i tot

fàstic, veure banderes independentistes als meus concerts. Molts grups que vam començar després del boom aquest i que simplement fèiem música cantada en català vam poder obrir les portes a una escena que encara existeix, alternativa i amb molts menys prejudicis polítics.

-Una escena catalana que compta amb la persona de Jofre Bardagí entre els seus exponents de futur. Sembla que les coses li estan anant prou bé en solitari...

-Jo estic molt content amb la rebuda que va tenir el disc de Jo faig cançons i de les vendes, tot i que és un disc que no està fet amb cap intenció comercial. Estava en una mala època de la meua vida i vaig fer un disc per explicar tot el que sentia en aquell moment. Penso que la gent ha premiat la sinceritat. Ara estic pensant en fer un parell de discos alhora, ja veurem si ho puc fer, perquè això no ho sap ni la discogràfica (somriu). M'agradaria fer un disc de grunge, molt més cru en aquest sentit.

Jofre Bardagí: "S'ha malentès el que volia dir"

08/12/2007 | Lavanguardia.es

Barcelona. (Redacció).- Jofre Bardagí, líder de la banda empordanesa 'Glaucs', que acaba de publicar la seva 'Antologia', va concedir una entrevista a Lavanguardia.es on afirmà "Em fa por, fins i tot fàstic, veure banderes independentistes als meus concerts". A causa de la remarcable repercussió de les seves paraules, Bardagí ha enviat una carta a la redacció de Lavanguardia.es per "matitzar aquestes declaracions", que publiquem a títol d'aclariment.

"Abans que res vull desvincular als demés membres de Glaucs de les meves declaracions. En vistes a la transcendència que han tingut, no puc fer-los partícips d'una opinió només meva.

Demano perdó a tots aquells a qui hagi ofès. És una disculpa sincera. La tria de paraules no ha estat encertada i s'ha malentès el que volia dir. I sento molt especialment haver pronunciat la paraula "fàstic".

En vistes a com ha anat tot, explicaré la meva postura, per que no intento desdir-me del discurs de fons. Tot i que explicar-me implica una contradicció tàcita: voldria no fer política a les meves afirmacions, com no ho he fet als meus concerts. A això es referien les meves mal trobades paraules: no vull fer de la meva feina un míting polític. Ni m'agrada que se'm instrumentalitzi en aquest sentit. I tots els músics que varem fer música en català en una època determinada, varem carregar la defensa implícita d'uns símbols. I no eren forçosament els nostres.

Estimo Catalunya: la terra, la llengua, i ho demostro cantant en català perquè és la llengua en la que visc i sento, de la terra que visc i de la que menjo. Però no sóc nacionalista. No crec en fronteres. I les banderes em fan por. Trobo lícit que qualsevol altre digereixi la realitat d'una altra manera, però no m'agrada que em facin a mi portaveu d'una ideologia. Ni és la meva, ni procuro defensar la meva als concerts. Als concerts hi vaig a fer música. Faig cançons. És tot.

I si, les banderes em fan por. Les fronteres les vull creuar, més que dibuixar-les. Era això el que volia dir, res més, i espero sincerament que en els meus propers concerts i als de Glaucs la gent respecti la meva

postura. Sento que es llegís que no respectava altres postures. Volia només dir que no era el lloc ni el moment on "fer bandera", al meu entendre."

Sincerament,
Jofre Bardagí